

Abstrakt

V posledních desetiletích výzkumy zaměřené na lékaře docházejí k tomu, že tzv. „unhappy doctors“ se stalo celosvětovým fenoménem. V České republice se nespokojenost veřejně ukázala ve spojitosti se stávkou lékařů. Problémem, který se umocnil po transformaci, jsou nedostatečně promyšlené, jednostranně orientované změny v organizačním uspořádání, které mají dopad na řízení nemocnic a potažmo tak i na lékaře. Lékaři vykonávají kromě lékařské role i roli ekonomickou a manažerskou. Klíčovým problémem je, jak tyto tlaky lékaři vnímají a jak to ovlivňuje jejich pracovní podmínky. Cílem této práce je výzkum nespokojenosti současných českých lékařů, pracujících v nemocnici, tj. příčin rozporu mezi jejich očekáváním a realitou pracovních a dalších podmínek, jak se vyvíjely v posledních 20 letech a zejména v posledních 2 letech, kdy došlo k radikalizaci reprezentace zájmů nemocničních lékařů v ČR. V empirické části je použita kvalitativní metoda výzkumu – polostrukturované rozhovory s lékaři. Na základě provedeného výzkumu můžeme sledovat koloběh situace, která devaluje lékařskou profesi a ovlivňuje také pacienta, přičemž ústí do dalších problémů. Zjištěnou příčinou je zejména nedostatek času na jednotlivá vyšetření a nutnost kalkulovat s finančními limity ze strany lékaře. U lékařů dochází ke zvyšování pocitu, citujíc jednoho z respondentů „*dělník u pásu*“, a k zvýšenému stresu. Z pohledu pacienta pokles komunikace, která vázne mezi pacientem a lékařem, vyvolává nedůvěru, takže se pak obrací s pomocí na další lékaře. Dochází tak ke zbytečnému přesycení ambulancí a větší nutností lékařů potýkat se a operovat v daném limitu.